

Rožnovská koruna

Putování po rožnovské
pahorkatině

Richard Sobotka

Edice Milé tisky

Rožnovská koruna

Putování po rožnovské
pahorkatině

Richard Sobotka

Obsah

Úvod	4
Daleko i blízko	
Domov	6
Dřevěné městečko	8
Rožnovští ogaři a rožnovské děvuchy	10
Zbojníci	13
Betlémští pastýři	16
Rožnovské klimatické lázně	21
Lázeňští lékaři	25
Starodávný Rožnov	29
Městečko uprostřed hor	32
Chodníčky horami i údolími	
Rožnovská koruna	35
Dřív než se rozloučíme	
Místo, kam se rádi vracíme	48
Vycházky městem, blízkým i vzdálenějším okolím	51

Vyšlo v rámci projektu tvůrčí skupiny seniorů „**Město v mé paměti**“ při Městské knihovně v Rožnově pod Radhoštěm.

Úvod

Rožnovská koruna je pahorkatina, která od nepaměti vytváří kolem závěrečné části Rožnovské kotliny ze tří světových stran (sever, východ, jih) téměř dokonalý kruh, a chrání tak původně dřevěné městečko horalů, pastevců, řemeslníků a měšťanů proti nepřízni počasí i pronikání uherských nájezdníků. S malou nadsázkou lze tuto v minulosti téměř neprostupnou hradbu považovat za jakousi korunu, která zdobila někdejší dřevěné městečko, usazené v Rožnovské kotlině.

Čas vše mění. Několik posledních dřevěných domů zůstalo uchováno pro paměť budoucích generací ve Valašském muzeu v přírodě. Domy rožnovských měšťanostů jsou dávno postaveny z pevné materie, odolávající času i požárům. Podomácku ruční tkaní plátna nahradila moderními stroji továrna. Vítr už nezvedá písek z prašných cest, koňská spřežení rožnovských formanů už jsou minulostí, tak jako červené muškáty za okny. Dřevěné chaloupky nahradily honosné stavby. Jen hory zůstávají neměnné. Dál pyšně zvedají své hrdé hlavy, kupí se jedna vedle druhé, že málem nezbude místo pro úzké údolí. Hornatá končina nikdy neoplývala hojností a kromě stromů,

divoké zvěře, pytláků a zbojníků ji nikdo nepovažoval za svůj domov. Až na beskydské horaly, kteří jí přes veškeré těžkosti se živobytím zůstávali věrní. Hory malebné a milé, libozvučné ozvěnami, byť by v nich třískal hrom, a plné rozmanitých vůní. Horal otevře u prastaré dřevěnice dveře na skřípajícím pantu, pohlédne do údolí i na hřebeny hor, až kam sahá obzor, zhluboka se nadechne a ví – tady jsi doma – a když přece tuto končinu opustíš, tvé srdce navždy zůstane ve zdejších horách.

Daleko i blízko

Domov

To všechno se událo před drahnými a drahnými lety. Dnes už je příběh s osazením valašské krajiny jako sen, jako dávná legenda, jako podivuhodná bajka plná jiskřivých barev a cinkavých zvuků, veselého smíchu i moldánkového pláče. A také plná písniček, rozverných i posmutnělých.

Co si přece pravdy na tom musí být, že se tehdejší starobylí lidé vydali na pouť kostrbatou krajinou, temnými i světlými lesy a horami od milých kopečků až k těm, z jejichž vrcholů lze dohmátnout nebe, údolními s lány zbarvenými červeně a bíle rozkvetlým jetelem, zlátnoucími políčky

v dozrávajících obilných klasech, plných zpěvavých hlasů koroptví, vrzání špačků a trylků skřivanů.

Navečer tam laně chodí pít ke studánce, za dne se v ní zrcadlí modř oblohy a zlaté slunce s načechranými vlasy, v noci zase stříbrný měsíc a zástupy hvězd.

Tam u studánky pod šípkovým keřem sedávala starodávná milá a pastýř oveček jí notoval na písťalku rozvernou melodii.

Tak se starožitní lidé nakonec přece dotrmáceli do údolí, obklopeného ze všech stran horami, protkanými stezkami a chodníčky, svázaného prameny a bystřinami, všechny navzájem propojeny řekou, která přináší sny a vánky a mámivou vůni borovic a jasné barvy horských květů a marné toužení, a vše zároveň odnáší k dalekým mořím, odkud se v podobě oblaků po čase opět vrací do své domoviny.

V tomto údolí, pod hvězdou, která se rodí zároveň s člověkem a provází ho po celý život, pak s ním i umírá, tady jsi doma. Nikam neodcházej. A pokud přece odejdeš, nezapomeň – čekají na tebe dveře, kterými vejdeš do světnice. Rádi tě uvítají. Tam je tvůj domov.

Dřevěné městečko

Dřevo vypráví letité zkazky o nocích plných hvězd, o stříbrném měsíci v úplňku, o zlatistém slunci, o bouřích plných deště a větrného poryvu, že třeba ze země vytrhne mohutný strom i s kořenem, o snivých podvečerech, kdy srna vychází na pastvu, o dnech, kdy vylétají z hnízd ptáčata. Také o tom, kdy dřevorubec ostrými nástroji bez lítosti přetne stromu mízní vlásečnice. Kde zůstaly lásky, šeptané za jasných dnů i za temných nocí, unášené vánky do neznámých krajín, odkud se posléze vracejí v podobě nových životů.

Dřevo provází člověka od kolébky až do posledního ulehnutí.

Letokruhy malují na trámech, ručně tesaných pro stavbu dřevěného domu, tajemné obrazce. Pod ten nejspodnější kladou tesaři na úhlový

kámen minci, také několik kapek vína uroní a vysloví krátkou modlitbičku, aby se domu drželo štěstí, láska, pohoda a spokojenost.

Pak už jen na malé okénko zavěsit záclonku, na zeď křížek a po jeho stranách po svatém obrázku. Pec hřeje. Komín odfukuje dech vonící pryskyřicí. Ve sváteční den provoní dřevěné stavení právě upečený koláč.

Ve světnici klepe monotónně tkalcovský stav. Dobytek se vrací z pastvy, je čas na dojení. A také na písničku.

Když navečer z věže kostela zazní klekání, zajiskří na obloze první hvězda, věrná souputnice tuláka noční oblohou – měsíce.

Noc i se svými sny se pozvolna vkrádá do dřevěného městečka.

Rožnovští ogaři a rožnovské děvuchy

Rožnovští ogaři byli urostlí a jak prut ohební. Nosili nohavice tmavě modré, brunclík červený, zakulacené knoflíky tepané ze stříbra, opasek pěkně vybíjaný, klobouk hucaň široký a vysoký, stuhou

obtáhlý, jalovcem zdobený. Župice zelené, košile plátěné, posez na rubu zdobený jeteličkovým vzorem. Kolem krku pěkná červená stuha. Rukávy vyšité bílou nití.

Rožnovské děvuchy nosily kožíšek těsně k tělu, rukávy úzké. Kordulka dvojitě sukno, punčochy široké. Zadní sukně, zvaná řasonka, patnáct ložtek široká a hustě řasená. Šátky na hlavu velké vlněné, kdežto za letních dnů jen bílé vyvazovačky zvané letnice z jemného batistu, formanem až z Pešti přivezené. Zámožnější děvuchy mají šátky v hlavním rohu překrásně vyšíváné bohatstvím drobnokvětých květů a rozmarýnky. Bílé batistové rukávce jemně vyšíváné, také přední a zadní obojek zdobený, i náprsenka, příramky a tacle.

Kordulka červená, lemovaná zlatými porty a řadou knoflíčků. Zadní sukně po řasonkách, tak zvané orliančky, červené, hustě nabírané a zdobené.

Vlněné fěrtochy na Velikonoce tmavě zelené, na Svatodušní svátek červené nebo modré, o Božím těle jasně bleděmodré. V pústě fěrtochy tlačené. Ve všední dny spodní sukně bílá, zdobená zoubky neb háčkovanou krajkou. Botky vysoké koženky, brinerky šněrované stužkou dle barvy fěrtocha. Punčochy bílé pletené, vzorované, také háčkované. Ještě kapesníček za pás a kytičku za kordulku.

Který šohaj by se za takovou panenkou rád neohlédl?

Která rožnovská děvůška by s potěšením nepohlédla na pěkného mládence?

Bývalo to smutné loučení, když císař pán verboval mládence na vojnu. Však podnes... rožnovské hodiny smutně bijú, že ty dva rozvádájú...

Zbojníci

Jak byla ta hornatá končina jako vymalovaná, tak byla i chudá. Rok co rok plodila horská políčka víc kamení než užitečných plodin. Však legenda vypráví, že v čase, kdy pánbíček rozděloval lidem končiny, dal Hanákovi úrodnou rovinu, ale na Valáška zapomněl. A když Valášek osmělil připomenout se, zbyl na něho už jen kamenitý úhor.

Těžký byl úděl horalů.

Však kde se bída drží, tam i zbojníci vyrůstají.

Kdo by nechtěl být zbojníkem?

Podnes jsou navečer při uspávání dětí slyšet vyprávěnky o chrabrých činech a chytrých kouscích zbojníků. Také popěvky o hájových zbojnicích v malovaných kabátcích, běžících lehkým krokem paloukem od lesa k lesu, obušek v jedné ruce, krátkou pušku Těšínsku přes rameno, za širokým opaskem pistole. Klobouk s vysokým dýnkem, za stuhou větvička jalovce a barevná pentle od milé.

Cinkavá mince rozmarně tančí na desce stolu ve zbojnické knajpě. Pije celá hospoda a zpívá.

Však těch zbojníků, švarných Jánošíků, Jurášů a Ondrášů, zbojníků horových i zbojníků hájových, co za staletí vyrostlo. Které dívčí oko by na nich s potěšením nespočinulo.

Snadné živobyty zbojníci měli, když bohatým brali, pak třeba něco i chudým rozdali.

Kdo by se nechtěl pobratřit se slavným zbojnickým kapitánem Pročpachem a s jeho pobratimy Bačinským, Klinštochem, Targalíkem, Talíkem, Jančaříkem, Adamčíkem, Gajdičkem, Pavlem Píšťalkou, Javorovským, Košárkem, Uhorčíkem a s desítkami dalších nejmenovaných a už zapomenutých, kteří za slunéčka klopotně dobývali

chléb na kamenitém políčku, za večerů vyhlíželi oblohu plnou hvězd, za temných nocí vycházeli na zboj.

Ještě se nenarodil zbojník, který by nakonec přece duši nevydechl. Nepomohla kouzla vědmy, všelijaké lektvary, zaříkávání, čarovné talismany. Jen málokterého nečekala mašlička z pevného konopí.

Kde zůstaly naloupené poklady, poschovávané po horách v kořání stromů a pod skalisky, dávno zapomenuté, ztracené. Marné je ohlížet se po nich, převracet kameny, šátrat v dutinách vydoutnalých stromů, hledat je kdesi v horách.

Ty tam jsou časy vrchových a hájových zbojníků. Dávno pominuly. Jen teskné písně, balady a vyprávěnky zůstaly. Dobře se poslouchají za zimních večerů, kdy v krbu praská oheň a vonavý kouř ze sosnových polen stoupá ke hvězdám, jiskřících na temné noční obloze.

Tiché kročeje stále shazují rosu na chodníku, ale dávno za jinými.

Betlémští pastýři

Podnes patří Vánoce na Valašsku k svátkům nejpůvabnějším a nejkrásnějším. Však od nepaměti se Valaši hlásí, že oni jsou ti praví betlémští pastýři. Vždyť z vrcholků svých hor vždy měli nebe na dosah. Obklopeni stádečkem oveček, opatrovaných velkým ovčáckým psem, mohli za sluněčka i pod hvězdnatou oblohou snít o tom, jak to tenkrát bylo, když šli přivítat novorozence do městečka Betléma.

S prázdnýma rukama přijít nemohli.

Pastýř od kaple na Radhošti podaroval ovečku. Chudý pastucha z Velkých Karlovic alespoň jehňátko, ale na krk že mu zavěsí barevnou stužku a zvoneček s jasným hláskem. Teplou houni

na přikrytí a vysoké soukenné papuče na zahřátí nohou podarovali z Janové, či Nového Hrozenkova. Z Valašských Příkazů ušili pro maličkého papuče a z Francovy Lhoty, ze Střelné a z Horního Lidče že k nim přidají prošivané podešve, aby měl právě narozený co rozdírat. Ze Stříteže podarovali novorozence vlněné rukavice, co se v nich teplo samo drží.

Tak se Valásci předháněli, co všechno šikovnýma rukama udělají a do Betléma vezmou děťátku na podarování.

Z Krhové a Valašské Bystřice že obdarují právě narozeného dřevěnými hračkami. Pozděchovští vezmou plátno na košulku. Z Valašského Meziříčí pošlou pevné sukno, přiberou pár pěkných klobouků a k tomu barevný gobelín s dobře

utlučenými nitěmi, aby měl maličký také pěknou věc na podívání. Ve Vidči a Tylovicích pletli punčochy. Zděchovští udělali čepce a přidají prý i pár košťat. Pometla vzali i z Kateřinic, ale tumlovali se také Zuberští, prý nejlepší metly jsou právě od nich, a že k půltuctu březových metel přidají ještě kus plátna.

Z Držkové chystali pěkně malované trakaře. Z Trnavy a Růžďky košíky a z Leskovce a Pržna že do nich dají pravé valašské křiváky, pro ogárka akorát šikovné do ruky. Z Malé Bystřice chystali okřínky na chleba, z Ratiboře dřevěné hrábě a vidle, z Karolinky po kousku pěkného broušeného skla. Sklo malované že vezmou také Krásenští a navrch přidají ještě hedvábnou tkaninu. V Jarcové slíbili udělat necky, též věc potřebnou na všelicos. Krejčí, ševci, mlynáři a hrncíři z Kelče se také nechtěli nechat zahanbit a tumlem chystali dárky, každý co měl a co mohl z toho mála dát. Z Lázů že vezmou do kapes alespoň několik kartáčů. Z Poličné pěkné brousky, kosu jimi nabrousit, že málem sama sekla. A z Liptálu přehršli lískových ořechů, aby měl malý co louskat. Z Juřinky prý k tomu přidají cukrovinky.

To už se hlásili Hovězští, med že už dávno stoučili z pláství, vezmou ho do džbánu. A včelí vosk k tomu, též je k lecčemu třebný.

Z hrachovecké cihelny že pošlou fůrku cihel, kdyby se Josef rozhodl postavit vlastní přístřešek. Ve Vsetíně nařezou na pile na stavbu tolik desek, co bude potřeba, a ve Velkých Karlovicích nastrohají šindele na celou střechu.

A potom ze Zašové že pro potěchu a trochu parády zabalí do krabice uháčkované něžné a křehké zašovské kytičky. Robky z Rožnova že darují maličkému bílou rožnovskou krajku. A nenechaly se zahanbit ani zuberské vyšíváčky, jejich výšivka je prý to nejpěknější, co kdy ruce valašských robeek s mušelínem, jehlou a bílou nití dovedly a doveudou vyčarovat.

A pořád se hlásili další. Každý sliboval, co doma udělá, čím maličkého podaruje.

Rožnovští formani se dušovali, že všechny ty dary naloží na pevné vozy a párem vyšňořených koní až do samotného Betléma všecko spolehlivě dovezou. Portáši z Valašské Bystřice a ze Solance pod Soláněm se uradili, že celou tu slávu svými obuškami a krátkými puškami Těšínkami ohlídnou, aby se cestou nic neztratilo a nikdo nepřišel k újmě. V Křivém, kde byl vyhlášený fotoateliér, že z té slávy pořídí na věčnou památku alespoň několik momentek.

Tož tak bylo.

Asi tak.

A litovali všichni, co se z hor valašských vystěhovali do cizích zemí, a třeba až za okeán, že o tom čase nejsou alespoň na chvíličku zpátky, tam doma na Valašsku, až všichni vykročí se svými dary na tu předlouhou cestu, tam kdesi daleko za jasnou hvězdou do Betléma.

Ba, tak tomu tenkrát bylo, právě tak.

Rožnovské klimatické lázně

Taková pohoda se v těch přívětivých horách držela, že byla radost v nich pobýt. A lahodná povětrnost. Všecko jako když na krajíc s máslem necháš ukápnout medu, posbíraného pilnými včeličkami z květů, rostoucích po horských lučinách. Žádný div, že lidé vyhledávali údolí kvůli zdravému

pověří. I odpočinout si do dřevěného městečka přijížděli. Dámy s vlečkou a slunečníkem nad vyšiváním kloboučkem, zdobeným květinami. Elegantní pánové uctivě smekali buřinku při promenádě prosluněným lázeňským parkem a klaněli se té nádhře všude kolem. Vše za líbezných tónů melodie lázeňské hudby v altánku.

Všelijací lidé o letním čase do Rožnova přijížděli.

Také indický mahárádza, i s harémem. Sám se usadil v teplé dřevěnce, vonící letitým jedlovým dřevem, pro početný harém nechal postavit na přílehlé zahradě mezi jabloněmi prostorný stan.

Do dřevěného Rožnova zavítal také zámožný klenotník Josiph Valenberger z Vídně i s rozkošnou paní Elen, ověšenou všude po těle zlatými cetkami. Málem na každý den měla novou róbu. Některé nechal zlatník přivést až z Londýna a jiné zase z Paříže. Lázeňských sezón v dřevěném městečku však nebylo mnoho. Rozmařilá madam Elen stačila všecek majetek utratit, i vilu s balkónem, a zchudlému klenotníkovi nezbylo než se zastřelit.

Mademoiselle Jelizaveta Kuktamišen Mukičeva přijela až ze samotného Petrohradu. Na ruce oslnivě nádherný prsten, zdobený obrovským briliantem. Každý ho viděl. Leč při jedné ranní koupeli neopatrným cachtáním ve Struze smetla prsten z kamene, kam jej odložila, aby jí při osvěžující

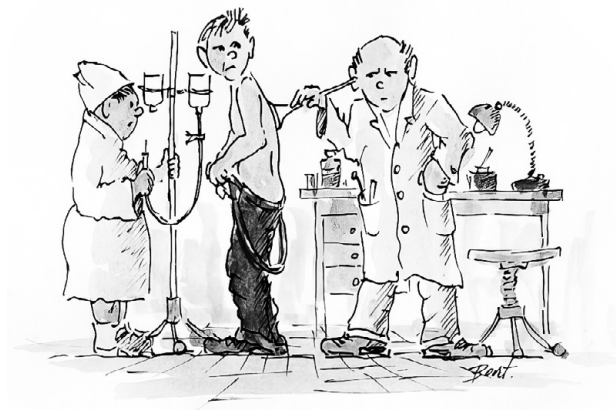
koupeli nepřekážel. Shodila ten vzácný prsten nechtíc do vody. Nepomohlo uzavřít přítok do Struhu nad horním splavem, ani to, že všichni, mladí, staří, muži i ženy, mládenci i dívčiny, píd' po pídí Struhu propátrali, avšak drahocenného prstenu se nedopátrali. Podnes v tom místě čeká ta vzácnost na svého budoucího nálezce.

Byly to také rozkošné letní podvečery v lázeňském sadě. Rej masek, skvělá hudba. Na pódiu uprostřed jezírka se lepší děvy svíjely v bílém rouše vířivými tanci.

Přijíždělo do Rožnova léto co léto letních hostů tolik, že byli rádi i za nocleh na patře v seně, za krajíc domácího chleba s máslem a hrnkem čerstvě nadojeného mléka ke snídani, s koupelí v rožnovské Struze, nebo v Uhliském potoce, ubíhající jen několik kroků před domem.

Kdo v oněch létech dřevěné městečko nenavštívil a nezažil jeho magii na vlastní kůži, jako kdyby ani nebyl.

Lázeňští lékaři

Co by to bylo za lázně bez lázeňských lékařů? Doktor proklepá tělo, poslouchá, jak buší srdíčko, zda je dýchání čisté. Doporučí po ránu vypít nevelký hrnek ohřívané žinčice, leč nepřeháhlit. Pak procházky lázeňským sadem, zhluboka dýchat ozon prosáklý pryskyřicí – vždyť se také stromořadí jehličnanů říkalo „alej vzdechů“, avšak jen sám pámbíček na nebíčku ví, zda vzdechů pouze v důsledku lázeňské procedury.

Pro posílení srdíčka radí lékař stoupat upravenými lázeňskými stezkami, doplněnými lavičkami k odpočinku, na některý z kopečků v okolí dřevěného městečka. Zdatnější se mohou pokusit zdolat výstup třeba i na Černou horu a ti nejzdatnější vypravit se až na vrchol památné hory Radhošť, která se vypíná severně. Však právě tam, pokaždé časně ráno, ještě za tmy si chasník připne oboňu plnou ovčí syrovátky na záda a spěchá dolů do městečka, aby lázeňští hosté měli ten zázračný lektvar včas a nestrádali.

Hradba hor chrání městečko od severu před drsnou nepohodou a v důsledku toho je v rožnovském údolí každý podzim teplý a plný barev a po dlouhé dny setrvávající v přívětivém náručí teplých a snivě zamžených halných větrů.

I pan lékárník se tuží posílit zdraví lázeňských hostů a kromě lékařem předepsaných medikamentů nabízí zaručeně zdraví podporující minerální vody, také Prsní thé a oblíbené Radhošťské thé, připravené z horských bylin nasbíraných v příhodném čase, a tudíž majících dostatek léčivých esencí. Pan lékárník P. T. ctěným zákazníkům a váženým hostům také nabízí v přilehlém altánku aromaterapii. Stačilo usednout do jedné ze šesti kabinek, pokud je ovšem některá pro velký nával zájemců volná, a zhluboka dýchat éterické výpary

léčivých bylin, natrhaných na svazích hor. Ničehož se netřeba obávat, žádné újmy na zdraví. Vyškolený pomocník co několik minut nahlédne proskleným okénkem do každé kabinky, aby se ujistil, zda je vše v pořádku.

Ani na osvěžující koupel se nezapomínalo koupalištěm na Letné, a dalším, napájeným ze Struhy u léčebného domu.

I řeka Bečva s přírodním koupalištěm pod horním splavem nabízela chvíle radosti osvěžením křišťálově čistou vodou, vyvěrající prameny na nedalekých horských svazích, plnou hbitých rybek, zvláště pstruhů. Ty s nemalou ochotou pohotově připravila kuchařka v „Kavárně u Frantíka“, jen několik kroků vzdálené od říčního břehu, kde majitel, Bezruký Frantík, pořádal příjemné posezení při hudbě z gramofonu, soutěže krásy a jiné rozverně kratochvíle.

A což teprve pravé Rožnovské pivo! Dopřát si po náročném dnu, plném léčebných procedur, poručit si orosenou sklenici toho malvazu v přírodní restauraci mezi stromy velikány lázeňského sadu, chuť jako med posbíraný po horských svazích pilnými včeličkami a přetavený umem pivovarníka do zlatavého moku.

Proč jinak by do Rožnova rok co rok, každé léto přijížděli letní hosté po tisících, nebýt těch radostí,

krásné přírody a pěkných chvil. Proč by se jinak vraceli do toho božského údolí?

Jsou na této zemi místa milá a blízká srdci, není jich mnoho, ale jsou – a slunce stále ještě vychází nad Radhoštěm.

Starodávný Rožnov

Nezůstaly prastaré dosluhující dřevěné domy na rožnovském rynku bez povšimnutí. Jejich starobylý půvab obdivovala trojice sourozenců – Bohumír, Alois a Julie Jaroňkovi, kteří se po cestách světem za uměním nakonec začátkem 20. století usadili v Rožnově pod Radhoštěm. Měšťanské

domy z rožnovského rynku nemohly uniknout jejich pozornosti.

Svět se od konce 19. století klubal do nové – moderní podoby a dřevěné domy na rožnovském rynku byly odsouzeny k zániku. Právě tehdy se sourozenci Jaroňkovi rozhodli zachránit je. Založili Muzejní a národopisný spolek. Ten si vzal po vzoru severských zemí za cíl uchovat půvabné klenoty lidové architektury pro další generace v národopisném muzeu, které dostalo do vínku název Valašské muzeum v přírodě.

Za jeho zakladatele je všeobecně pokládán Bohumír Jaroněk, malíř, grafik, uměleckořemeslný výtvarník a publicista, který vyrůstal v rodině s bohatou uměleckou tradicí a poznatky ke své tvorbě získával cestami po Evropě i exotických zemích.

Sourozenci Jaroňkovi rozvíjeli v Rožnově umělecká řemesla. Bohumír se zabýval kulturními poměry na Valašsku, sběratelstvím lidových textilií, výšivek a památek lidové kultury. Především „sběratelství chalup“ ho zaujalo. Jeho sen o založení Valašského muzea v přírodě se uskutečnil roku 1925 u příležitosti prvního Valašského roku, kdy na velkolepé slavnosti manifestovalo na třicet tisíc účastníků svůj příklon k lidovým tradicím.

„Nechceme budovati mrtvé skladiště budov a předmětů, chceme budovati pomocí praktického

národopisu živé muzeum, v němž zděděné tradice valašské minulosti a svéráz plemene a bydliště lidu jsou udržovány při životě výkony práce, zvyky, tanci, zpěvy a obřadnostmi lidu,“ zanechal Bohumír Jaroněk poselství následovníkům.

Urny sourozenců Jaroňkových byly původně uloženy v Jaroňkově galerii, dne 4. 7. 1971 byly přeneseny na Valašský Slavín. Návrh kříže, původně určeného pro hrob Viléma Mrštíka, vyšel z Jaroňkových dílen, jeho realizaci provedli Ambrož Špetík a K. Tomašovský.

Městečko uprostřed hor

Městečko, usazené v pěkném údolí uprostřed hor, malované dřevěnými stavbami, oblíbené a hojně navštěvované, kde hodiny pořád bijí na tesknou notu o loučení a rozcházení, kde louky na okolních svazích každé léto rozzáří pestrobarevné květy. Městečko střežené ruinami středověkého hradu s podnes zasypanými tajemnými komnatami, s vyprávěnkami o sličné panně a Istivém nápadníkovi, o časech drsných lapků sužujících okolní krajinu, také o trápení lidí v okolí hradu žijících.

O marném kutání rudy stříbrné a dobývání málo výnosné rudy železné, o bídě Starozubřanů, zatížených neúnosným břemenem roboty, a také o jejich vzpouře a útěku přes vysoký a málo schůdný hřeben Javorníků do Uher, též o jejich nezapomínání na svou původní domovinu.

Tu náhle písnička zazvoní jak skřivánek a zaletí až na rožnovský rynek.

A svět je zase krásný.

Horský terén se přímo nabízí ke zdravotním vycházkám. Kochat se končinou protkanou údolími, kde svahy s lehkostí zdolávají strmé stoupání až k samotné obloze a kde jsou z hřebenů hor půvabné rozhledy po okolní krajině, jakou neuvidíš jinde na světě.

Pořád jsou v kořání letitých stromů ukryté zbojnické poklady. Peněžité jámy nedaleko vrcholu Radhoště a místa zvaná Na pokladě podnes vybízejí obrátit kámen, objevit pod ním vstup do tajemného podzemí, plného zemských pokladů.

Snáz jde takové hledání tomu, kdo nezapomněl vložit do batůžku křížiček, skleničku s několika kapkami svěcené vody a kůrku chleba proti bloudění. A kdo nezapomněl zaklínadlo pro zapuzení černokněžníků, skřetů a tajemných bytostí, kdo se uprostřed noci neleká hrůzostrašných výkřiků, nevšímá si zamodralých plamínek nad mokřadem,

ani svádění rejem studánkových víl za úplňkové noci, ale kdo s odvahou v srdci jde odhodlaně za svým cílem.

Snad právě touha poznat krásy této hornaté země přiměla jasnozřivé budovat vycházkové pěšiny na okolní kopečky a kopce, stavět na jejich vrcholech altánky k spočinutí. A také budovat cesty, proplétající se všelijak údolími, deroucí se do svahů k vrcholům a navracející se jinudy, aby nic z poezie krajiny nebylo opomenuto. Značili ty cesty, pěšiny, cestiny a chodníčky barevnými proužky na kmenech stromů, aby se každý ve zdraví a dobré náladě vrátil zpátky.

Městečko dřevem malované, jakoby v dlani ruky schoulené, kolem dokola obklopené věncem hor, připomínajících srdce, či snad korunu té hornaté krajiny – však právě ta dala té končině výstižné přízvisko jako Rožnovská koruna.

Chodníčky horami i údolími Rožnovská koruna

Rožnovská koruna je soustava kopečků, kopců, vrchů a hor, které ze všech stran obklopují město Rožnov. Už samotné město se nachází poměrně dosti vysoko 370 m nadmořské výšky, kdežto vrcholky okolních kopců se pohybují kolem nadmořské výšky 500 m a víc. Opodál střeží končinu hory s vrcholy přesahujícími 1000 m nad mořem. Pouze k západu se kotlina otevírá Rožnovskou brázdou, klíč k ní má řeka Rožnovská Bečva.

Porozhlédněme se po této jedinečné konfiguraci vrcholů a údolí.

Putování začíná na levobřežní straně řeky Rožnovské Bečvy, postupuje proti jejímu toku směrem k východu, pak se stočí severně a po obkroužení města se vrací zpět směrem západním po pravobřežní straně Rožnovské Bečvy.

Nuže, vydejme se do malovaného kraje kopců, hor a údolí.

1.

Hostýn – 416 m n. m. Jeho vrchol se zvedá severně od obce Střítež nad Bečvou, o které se první zprávy dochovaly z roku 1376. Radlice v nejstarší střítežské pečeti z roku 1731 symbolizuje způsob obživy obyvatel, kteří si na živobytí přivydělávali pletením vlněných rukavic, také pletli z rákosí sedadla pro továrnu na ohýbaný nábytek, a dalšími drobnými řemesly. Oblý a holý vrch Hostýn se nachází východně od vsi nad cestou do sousední obce Vidče. Dostatek prostoru, příznivé klimatické podmínky a mírný vítr tam vytvářejí příhodné podmínky pro letce paraglidingu.

2.

Drdolec – 384 m n. m. Od předchozího vrchu jej odděluje potok Videčka. Kopec najdeme jižně od cesty do Vidče. Po jeho severovýchodní straně má své řečiště potok Maretka, který se na severním úpatí kopce Drdolec spojuje s potokem Videčkou, a jejich vody přibližně po 500 m jsou jako potok Maretka levobřežním přítokem Rožnovské Bečvy. Název vrcholu Drdolec připomíná svým tvarem drdol vlasů, stočených v týlu na uzel, jak je nosívaly naše stařenky.

3.

Úlehle – 466 m n. m. Úlehle jsou pole, ležící dlouho ladem, neboli úhor. Vrch Úlehle se nachází severně od obce Vidče. Výhled je z něj na domovskou obec Vidče, připomínanou v listině z roku 1297, jejíž název je snad odvozen od osobního jména Videc nebo Videk, či snad zkomolením německého názvu. Severně z vrcholu je výhled na obdělávané polnosti, řeku Rožnovskou Bečvu, okresní silnici z Rožnova pod Radhoštěm do někdejšího okresního města Valašské Meziříčí a především na osadu Zubří, která je od 22. 2. 2002 prohlášena za město. Vrch Úlehle je přístupný po polní cestě, která propojuje i ostatní podobné vrchy v této končině.

4.

Vrchol Háje – 475 m n. m. Vrchol je vzdálený přibližně 750 m západně od kopce Hradisko s ruinou stejnojmenného hradu. Asi 250 m severozápadně od vrcholu je v mapě zaznamenán pramen Za Hůry, neboť se nachází jihozápadně pod návrším Za Hůrou. Zmíněný prostor je také uváděn jako Šachetné a připomíná takto majitele Rožnovského panství Jaroslava ze Šellenberka (1531–1534), který zatížil obyvatele Starého Zubří robotou při dobývání železné rudy – „... avšak zoufalí poddaní nemohouce snéstí týráním doly zkazili, opustili svou

osadu a prchli do Uher“. Pátrání po stříbře bylo marné a železná ruda měla jen nepatrný výskyt. V Šachetném jsou podnes znatelné závrtky někdejších šachet.

5.

Vápenka – 523 m n. m. Vrchol se nachází 750 m jihozápadně od ruiny hradu Hradisko. Vápno z tohoto zdroje bylo používáno při stavbě hradu a později také při budování hospodářského dvora na úpatí Hradiska. Zatím co z někdejšího hradu zůstaly už jen ruiny, hospodářský dvůr existuje podnes a svého času byl využíván rožnovskou zemědělskou školou jako školní statek, pak větší část novým majitelem pro chov koní.

6.

Hradisko – 522 m n. m. Kdy byl hrad pevný a nutný na tomto kopci dobře patrném po celé délce Rožnovské brázdy postaven, není jisto, ale roku 1310 hrad již stál a pojmenován byl jako Hrad nad Rožnovem, později označován jako Hrad, Zámek, Zámčisko a v současnosti jako Hradisko. Posledním, kdo na hradě sídlil, byl Jaroslav ze Šellenberka, který roku 1534 prodal panství i s hradem Janovi z Perštýna. Ten hrad zanedbával a pustého hradu se zmocnili loupežníci. Proto byl hrad z rozkazu

krále Ferdinanda I. roku 1539 z větší části pobořen, ale ještě roku 1659 zde byly konány pravidelné roční posudky. Materiál z pobořeného hradu byl využit pro stavbu hospodářského dvora, pivovaru a také při stavbě obytných domů v Rožnově.

7.

Láň – 435 m n. m. Rovinatá vyvýšenina jižně od rožnovského kostela, zemědělsky využívána. Začátkem 20. století použil Láň jako provizorní letiště Karel Tkadlec, desátník pilot a letecký akrobat (1901–1923), který se při akrobacii, prováděné nad Rožnovem, zřítil nešťastně se svým letadlem k zemi. Letadlo havarovalo na současné farské zahradě nedaleko kostela poblíž márnice. Desátníkův hrob s monumentálním náhrobkem se nachází na nynějším starém rožnovském hřbitově na Prochodné. Na Láni stojí železný kříž v místě, kde se podle legendy v dřívějších dobách nacházelo popravčí místo.

8.

Kozák – 429 m n. m. Vrch, v minulosti nazýván jako Denisova stráň, se tyčí jižně bezprostředně nad Rožnovským pivovarem a nad cestou z Rožnova pod Radhoštěm do obce Vidče. Vrch byl součástí terénní terapie lázeňských hostů. K vrcholu

byly vybudovány chodníky a usazeny lavičky k odpočinku. Na vrcholu vítal lázeňského hosta altánek v podobě hříbu kozáku. V současnosti s Pohádkovou cestou a obnoveným altánkem ve tvaru hříbu na vrcholu je to i dnes stále místo přívětivé a velmi příhodné k procházce uprostřed romantické přírody a v bezprostřední blízkosti města.

9.

Rysová hora – 554 m n. m. Nachází se přibližně jeden kilometr od Rožnova a výchozím bodem je městská čtvrť Kramolišov. Pozvolným stoupáním po červeně značené turistické cestě ve směru na Hážovské Díly lze snadno dosáhnout zalesněnou oblast Rysové hory. Příjemná procházka je spojena s pěknými výhledy na město, severovýchodně také na masiv Černé hory a na jejím pozadí na vystupující vrchol Radhoště. Při troše štěstí lze na Rysové hoře objevit zkameněliny, fosilie, tvarově zachované zbytky organismů vzniklých v geologické minulosti.

10.

Nepojmenovaný vrchol – 460 m n. m. Je vzdálený kilometr a čtvrt východně od Rysové hory na katastru někdejší samostatné obce Hážovice (od roku 1960 městská část Rožnova

pod Radhoštěm), o níž je první písemná zmínka z roku 1411. Terén kolem obce je zemědělsky obdělávaný.

11.

Nepojmenovaný vrchol – 447 m n. m. Od předchozího je oddělený Studeným potokem a cestou, která posléze míjí kapličku drobné lidové architektury, a lze po ní vystoupat (v závěru lesní cestou) až na Hážovské Díly (703 m n. m.). Tímto nepojmenovaným kopcem končí jižní větev Rožnovské koruny, pokračuje po překročení říčky Hážovky severně a pak západním směrem.

12.

Tylovické Horečky jsou hornatina na pravobřežní straně říčky Hážovky, zvaná také Na Horečkách. Dominuje jí vrch Vysoká – 546 m n. m. Hora se vypíná 750 m severně nad někdejší samostatnou obcí Hážovice. K jejímu vrcholu vede polní cesta. Severní svahy hory poměrně strmě padají k řece Rožnovské Bečvě, na jejímž protějším břehu se rozprostírá obec Dolní Bečva. Nížeji po proudu Rožnovské Bečvy se na levém břehu nachází v místě zvaném Za Vodú již zaniklý Hážovický mlýn. Turistická trasa je značena zelenou barvou a vede od západu z Rožnova pod Radhoštěm severně nad

Dolní Bečvou a údolím Dolní Rozpité na Kamenné a dále až na vrchol památného Radhoště.

13.

Nepojmenovaný vrchol – 495 m n. m. Najdeme ho přibližně 500 m západně. Na úpatí kopce je Hážovský kamenolom s velmi dlouhou tradicí. Vrchol je součástí pahorkatiny zvedající se severozápadně nad Rožnovem. Je to prostor vhodný k procházkám volnou přírodou s neopakovatelnými výhledy do krajiny.

14.

Dlouhá východ – 526 m n. m. Zalesněný vrchol se vypíná nad Hážovickým mlýnem. Táhlý hřeben směřuje k následujícímu vrcholu Dlouhá západ.

15.

Dlouhá západ – 521 m n. m. Je pokračováním táhlého vrcholu v hornatině nad obcí Hážovice.

16.

Ostrý – 501 m n. m. Nejseverněji položený vrchol v této malé, na lesy bohaté pahorkatině. Severozápadně na jeho úpatí, v oblouku vytvořeným řekou Rožnovskou Bečvou, jejíž tok kopíruje silnici

z Rožnova pod Radhoštěm na Horní Bečvu, byl vybudován golfový areál.

17.

Klůzov – 490 m n. m. Vrchol zalesněného kopce je vzdálený 500 m západně od předchozího vrcholu Ostrý, jeho severní svahy strmě padají k řece Rožnovské Bečvě.

18.

Karlův kopec – 480 m n. m. Přimyká se k řece Rožnovské Bečvě a je už součástí rožnovské aglomerace. Jeho strmé svahy byly v minulosti nazývány jako Wilsonova stráž a v současnosti jako Petřekova stráž. Od časů lázeňství je svah protkán upravenými chodníky, které v minulosti sloužily lázeňským hostům ke zdravotním procházkám. Vrchol Karlova kopce byl původně pastvinou, za časů lázeňství stával na jeho vrcholu altánek. Roku 2012 byla na vrcholu vybudována Jurkovičova rozhledna, která patří k nejnavštěvovanějším objektům města Rožnova.

19.

Kozinec – 475 m n. m. Dva kilometry severně se za silniční křižovatkou Eroplán zvedá zalesněný vrchol Kozinec a vytváří severní část Rožnovské

koruny. Prostor přivrácený k jihu patří k nejoblíbenějším místům ve městě jak s osídlením v rodinných vilách na sídlišti Letná, tak i výstavbou rekreačních zařízení Energetic, Forman, Viamedica, Relax a Výsluní. Severně pod vrcholem Kozince se nachází litinový kříž z roku 1858 jako poděkování za uzdravení uherského grófa v rožnovských klimatických lázních.

20.

Chlácholov – 558 m n. m. Zalesněný vrchol je vzdálený kilometr severně od předchozího vrcholu. Lesní a polní cesty zde propojují návrší mezi Horními Pasekami východně a Dolními Pasekami západně. Obě lokality jsou poměrně hustě osídleny a jsou součástí města Rožnova pod Radhoštěm. Tato pahorkatina, nacházející se poměrně blízko města, je turisticky atraktivní.

21.

Chlácholůvek – 526 m n. m. Vrchol se nachází západně nad údolím Dolní Paseky. Jeho západním svahem vede zeleně značená turistická cesta kolem Jahnovy studánky, přes místo Nad Mokřým, úbočím Myší hory (725 m n. m.) až na Malý Javorník rozcestí (780 m n. m.). Tady se rozcházejí turistické cesty do všech směrů a odtud lze snadno

dosáhnout Velký Javorník (819 m n. m.), modře značenou cestou přes sedlo Pindula vystoupat na Radhošť (1129 m n. m.), nebo se západně vydat po malebném horském hřebenu Veřovických vrchů.

22.

Myší hora – 725 m n. m. Zvedá se severně od obou předchozích vrcholů. V její blízkosti ubíhá Bačův vrch, hřeben. Vede tudy z rožnovských Dolních Pasek zeleně značená turistická cesta na Malý Javorník, kde navazuje na hřebenovku Veřovických vrchů.

23.

Láz – 547 m n. m. Nevýrazný vrchol najdeme na západní straně údolí Dolní Paseky. Kopec se zvedá nad stejnojmennou městskou částí a je oblíbeným místem k procházkám s malebnými výhledy na Veřovické vrchy, jižně na město Rožnov a Vsetínské vrchy a severozápadně na vrchol Radhoště. Je odtud blízko do města Rožnova i do volné přírody. Láz patří k nejpěknějším místům města.

24.

Velká Hůra – 502 m n. m. Kopec, místními obyvateli nazývaný také jako Hůrka, se nachází asi

500 m jihozápadně, je součástí městského přírodního intravilánu a současně severní částí Rožnovské koruny. Severovýchodní svahy kopce už navazují na katastr nedalekého města Zubří.

25.

Olšovský vrch – 507 m n. m. V trojvrší je Olšovský vrch položený nejjižněji. Severní svahy strmě padají k potoku Olšovec, který je levobřežním přítokem Starozuberského potoka. Přes vrchol vede lesní cesta do města Zubří.

26.

Boří – 430 m n. m. Nevýrazný zalesněný vrch uzavírá severní část Rožnovské koruny. Je zajímavým přírodním místem zejména s ohledem na faunu, která zde v blízkosti města existuje.

27.

Lipůvka – 448 m n. m. Poslední dva vrcholy se nacházejí na západní straně města Zubří a opticky prodlužují severní rameno Rožnovské koruny. Pod vrchem Lipůvkou byl na jižním svahu v minulosti kamenolom. V místě je půvabná kaplička drobné lidové architektury. Po ní cestou lze západně projít pěknou procházkou volnou přírodou až do sousední obce Zašová.

28.

Pohoř – 455 m n. m. Pískovcový hřeben, porostlý z větší části borovicemi, se nachází už na zašovském katastru i s podivuhodným Čertovým kamenem na nejvyšším bodu Pohoře. Zašová je známá dávnou historií poutního místa k zázračné Panně Marii Zašovské.

Pohoř uzavírá putování po hornatině Rožnovské koruny.

Dřív než se rozloučíme

Místo, kam se rádi vracíme

Rožnov pod Radhoštěm má výjimečnou polohu uprostřed hor, rozprostírajících se v blízkém i vzdálenějším okolí.

Za kruhem nízkých kopců, kopečků, vršků, hor a horeček, které tvoří malebný okruh v bezprostřední blízkosti města, zvaný Rožnovská koruna, protkaný lázeňskými stezkami a turistickými chodníky, zvedá se val dalších hor. Chrání toto šťastné údolí před nevlídnými větry, chladem, zimou a v dávné minulosti také před všelijakými lapky, loupežníky a raubíři, kteří neváhali rozvracet domov pracovitých horalů.

Severně je to malebný a turisticky velmi oblíbený horský hřeben Veřovických vrchů, kterému dominuje Velký Javorník (918 m n. m.). Východně pak masiv Černé hory (885 m n. m.), jejíž hřeben se v délce téměř dvou kilometrů táhne od severu k jihu a v místě Velké Polany vytváří prohlubenu, jako by hora chtěla udělat prostor pro výhled na majestátný vrchol památné hory Radhošť (1129 m n. m.). Ten svou ochranu kdysi dřevěného městečka násobí cyrilometodějskou kapličkou,

plastikou slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje od frenštátského sochaře Albína Poláška, a také mohutnou sochou pohanského boha Radegasta od téhož autora, která má své místo dva a půl kilometru východně po hřebenu směrem k Pustevnám.

Rožnovské údolí na východě uzavírají vrchy Trojačka (987 m n. m.), Kladnatá (918 m n. m.) a další beskydští horští velikáni, vypínající se nad obcí Horní Bečva.

Jižně je to zase hřeben Vsetínské hornatiny s nejuvýchodněji položeným vrcholem hory Vysoká (1024 m n. m.), který horským hřebenem téměř 7 km dlouhým pospíchá jižně přes vrch Soláň (881 m n. m.), Tanečnici (911 m n. m.) až po horu Cáb (841 m n. m.).

Hradbu Vsetínské hornatiny jižním směrem navíc jistí hradba horského hřebene Javorníků, vypínajících se na moravsko-slovenském pomezí, jež od roku 1993 tvoří státní hranici mezi Českou a Slovenskou republikou, s nejuvýchodněji položeným vrcholem Velký Javorník (1071 m n. m.), a ubíhá k jihu přes Malý Javorník (1019 m n. m.) až po vrchol Makyta (923 m n. m.), který se vypíná nad obcí Zděchov.

Proplétají se těmito horami barevně značené turistické chodníky. Každá z cest je spojena s výhledy

do okolní krajiny. Odevšad se nasycení půvabem zelených hor bezpečně vracíme do výchozího bodu.

Rožnovská koruna chrání město Rožnov, současně vytváří a také nabízí pěkné přírodní podmínky k vycházkám a k pobytu i v přilehlých obcích.

Hory i lidská sídla propojuje od severu k jihu modrá stuha řeky Rožnovské Bečvy s četnými přítoky horských potoků.

Kopečky a kopce, které obepínají město Rožnov, zvané Rožnovská koruna, spolu s Veřovickými vrchy, Vsetínskou hornatinou a s hřebenem Javorníků, a také s mohutnou Černou horou bezprostředně spojenou s Radhoštěm, tvoří jedinečný a neopakovatelný krajinný ráz.

Hornatá končina, kam se rádi vracíme, uchvátí nejen působivými scenériemi a zajímavou přírodou, ale také nevšední historií a konečně i horaly, kteří Valašsko v dávné minulosti osídlili.

Vycházky městem, blízkým i vzdálenějším okolím

Už samotné město Rožnov pod Radhoštěm má řadu zajímavých zastavení, která nabízí také ohlédnutí do minulosti.

Krásné rovné náměstí s parkem a hudebním pavilonem lemovaly na počátku 19. století vesměs dřevěné domy s podloubím. Na jihozápadním okraji se nachází socha sv. Jana Nepomuckého z roku 1722 a na protilehlé straně socha sv. Floriana z roku 1764. Masarykovo náměstí dostalo novou úpravu v roce 1997. Socha T. G. Masaryka byla přesunuta ze středu náměstí před malý parčík. Volná plocha slouží k hromadným vystoupením při zahajování folklorních slavností, během jarmarků také trhovcům.

V severovýchodním rohu náměstí stával dobře vybavený hotel Radhošť, postavený kolem roku 1859; při přechodu fronty v závěru druhé světové války však byl zcela zničený.

Cestou Nádražní ulicí lze po několika desítkách metrů navštívit kostel zasvěcený Všem svatým. Původně v tom místě stával již před rokem 1490 dřevěný kostel, nynější byl vystaven v letech

1745–1749. V jeho okolí se nacházel starý hřbitov, roku 1889 nahrazený novým hřbitovem v Dolních Koutech.

Nedaleko dolního mostu přes řeku Rožnovskou Bečvu byla 8. listopadu 1897 otevřena Zimní hospodářská škola. Jejím ředitelem byl jmenován Emanuel Vencl, který se zasloužil o zvelebení hospodářství na Valašsku i v okolních regionech. Rožnov měl od roku 1891 košíkářskou školu a od 1. 1. 1901 také pokračovací průmyslovou školu.

Severně od náměstí se na okraji městského parku nachází někdejší Léčební dům vystavěný roku 1874 (dnes Společenský dům). Nedaleko na okraji křižovatky stojí pomník Františka Palackého z roku 1879.

Městský park (původně Hájnice), výjimečný svou rozlohou a také polohou uprostřed města, nabízí příjemnou procházku v každé roční době. V jeho horní části byly za časů lázeňství v altánku pořádány promenádní koncerty a kolem jezírka letní karnevaly.

Místo, které při návštěvě Rožnova pod Radhoštěm nelze přehlédnout, je Valašské muzeum v přírodě, založené sourozenci Jaroňkovými roku 1925. V současnosti to jsou originální areály Dřevěné městečko, Mlýnská dolina, Valašská dědina a nově vznikající areál Kolibiska.

Nedaleko horního mostu přes řeku Rožnovskou Bečvu se nachází Petřekova stráž a Karlův kopec. Na jeho vrcholu byla roku 2012 postavena oblíbená Jurkovičova rozhledna.

Kopečky v okolí Rožnova, zvané Rožnovská kورونا, byly v čase lázeňství doporučovány lázeňskými lékaři návštěvníkům Rožnova k vycházkám a takto jsou využívány i v současnosti.

K delším lázeňským vycházkám to byly zajímavé lokality Dolních Pasek a Horních Pasek. Na jižní straně pak osada Bučiska. Také však výprava na romantické ruiny zaniklého hradu Hradisko. Jsou to i výlety na Hlaváčky, odkud je neobyčejný pohled na město Rožnov i na okolní hory. Příjemné jsou také procházky za památkami městských částí Tylovice a Hážovice.

K výletům pro zdatnější návštěvníky města patří výprava na Černou horu a na vrchol Radhoště, pak také na Veřovické vrchy nebo za romantikou Vsetínské hornatiny.

Moravskoslezské Beskydy připomínají vršením horských hřebenů mořský příboj. I proto jsou tak oblíbeny malíři obrazů.

Každý se do někdejšího dřevěného městečka a v současnosti do moderního města Rožnova pod Radhoštěm rád vrací načerpat sílu a povznést ducha, jak je zaznamenáno po straně hlavního

vchodu do restaurace Libušín na Pustevnách:

*Šíří se obzor šíří se hrud',
Objímej světy však svým bud'.*

Každý návštěvník je půvabem Beskyd okouzlen
a s radostí do města Rožnova pod Radhoštěm i do
okolních hor se navrací.

Rožnovská koruna

Putování po rožnovské pahorkatině

Richard Sobotka

Ilustrace: Vladimír Bartošek

Rožnov pod Radhoštěm 2022

Vydala Městská knihovna Rožnov pod Radhoštěm,
příspěvková organizace
Bezručova 519, 756 61 Rožnov pod Radhoštěm

Tel.: 571 654 747, 777 808 695

e-mail: knihovna@knir.cz

www.knir.cz

Edice Milé tisky č. 29

ISBN: ISBN:978-80-87334-50-8

**Městská
knihovna**
Rožnov pod Radhoštěm

Odpovědný redaktor:
Pavel Zajíc

Redakční rada:
Richard Sobotka, Ivan Bajer, Vladimír Bartošek,
Marcela Slížková, Helena Uhrová

Logo Město v mé paměti a kresba knihovny:
Vladimír Bartošek

Sazba: Honza Bartoň

Městská knihovna

Rožnov pod Radhoštěm

MILÉ TISKY
